

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải *Đệ Tử Quy*

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư Sĩ

Bài 101

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đang học chánh văn 5.4: **“Đức hữu thương, di thân tu”** (là đức hạnh kém, cha mẹ tủi), đang dừng ở nội dung thứ 3: Cha mẹ cũng phải giữ gìn thanh danh. Trong nội dung thứ 3 này đã kết thúc ý thứ nhất: Hành vi không hợp đạo đức tổn hại tới gia đình và con cái.

Hôm nay chúng ta sẽ học tới ý:]

Thứ hai: Hành vi không hợp đạo đức tổn hại tới dân tộc, quốc gia

[Sau đây tôi xin đưa ra ví dụ để minh họa cho ý này:]

Gia đình Lý Lăng là một gia đình võ tướng nhiều đời rồi, được Hán Vũ Đế rất là trọng dụng. Lúc ấy là Nhà Hán thường xuyên bị quân Hung Nô sang quấy nhiễu ở vùng biên giới. Thế thì Hán Vũ Đế đã tìm cách cầu hòa cho yên, bằng cách gọi là gả công chúa, rồi sai sứ sang đàm phán tặng lễ vật, nhưng vẫn không yên. Thế thì lần đấy mới cử Lý Lăng, và Lý Quảng đi để bình định. Lý Lăng thì chịu trách nhiệm một tốp quân ở phía Bắc. Thì Lý Lăng bị vua Hung Nô lừa cho quân chạy sâu vào trong biên giới của Hung Nô. Thì cuối cùng là mặc dù chiến đấu rất dũng cảm, giết được rất nhiều quân của Hung Nô, nhưng số quân còn lại, tên thì hết và tiếp viện thì cũng không đến, cho nên cuối cùng cũng bị bắt hết. Khi bị bắt, vua Hung Nô mới gạ Lý Lăng (giỏi mà): “Thôi thì về làm tướng cho ta”.

Lý Lăng lúc đầu không chịu, thế nhưng bảo nếu như không chịu thì ta sẽ giết tất cả cái tốp quân lính của ông đi. Thế là vì thương cái tốp quân lính ấy, và đồng thời lại nghĩ là: “Thôi bây giờ ta bị bắt sang bên này cũng chẳng làm

gì được nữa, chẳng còn mặt mũi nào nữa mà về nhìn mặt chúa thượng”, thì đồng ý. Vua Hung Nô thấy thế mới gả con gái cho Lý Lăng.

Đây là cái sai lầm gọi là "Nhất thất túc thành thiên cổ hận" - Một lần sai lầm thì ngàn năm ô nhục. Đồng ý lấy con gái của vua Hung Nô, thì cái tin này lập tức truyền về đến tai của Hán Vũ Đế, và Hán Vũ Đế đem chém toàn bộ gia tộc của nhà Lý, và từ đấy không còn nhắc đến lịch sử của dòng tộc Võ Tướng nhà Lý nữa, “Chu di cửu tộc”, chết tất.

Người thứ 2 được Hán Vũ Đế cử sang Hung Nô là Tô Vũ, nhưng không phải cử sang để đánh, mà làm sứ giả để thương thuyết. Vua Hung Nô thấy Tô Vũ cũng rất giỏi, liền muốn giữ Tô Vũ ở lại làm quan cho mình, nhưng Tô Vũ nhất định không chịu. Vua Hung Nô thấy vậy liền bắt Tô Vũ lại, và không cho về nữa, bắt Tô Vũ đi chặn một đàn cừu toàn cừu đực, bảo rằng khi nào cừu ấy đẻ con thì Tô Vũ sẽ được về.

Tô Vũ trung thành từ đầu đến cuối, dù rằng vua Hung Nô bắt phải nhịn đói nhịn khát 10 ngày, vẫn thấy sống, bảo:

- Ô, ông này lạ.

Lần thứ hai cho nhịn đói tiếp 10 ngày, vẫn thấy sống, bảo:

- Thôi chết rồi, đây chắc là người trời.

Thực ra thì là Tô Vũ khi khát thì nắm lấy tuyết để mà uống, còn khi đói thì ngậm cái miếng da lừa – cái miếng da lừa bọc người để cho khỏi rét ý (vì ở trên thảo nguyên mà), ngậm lấy miếng da lừa để mà ăn. Thế là cuối cùng không dám giết Tô Vũ nữa. Thì cuối cùng đến khi mà vua Hung Nô chết, thế hệ sau lên thì thả cho Tô Vũ về.

Tô Vũ ở đấy 18 năm liền, lúc đi thì ông còn trẻ, vậy mà lúc về thì râu tóc bạc phơ rồi, thì ông mới được trở về Tổ Quốc.

Dọc đường về ông gặp Lý Lăng, thì Lý Lăng mới than lên một câu là "Nhất thất túc thành thiên cổ hận, tái hồi đầu dĩ bách niên thân" (có nghĩa là: Một bước sa chân ngàn thuở hận, quay đầu nhìn lại hết trăm năm). Một cái hành vi chọn lựa sai lầm thôi, thì cả dòng tộc mình, cả quốc gia mình mang nhục.

Tư Mã Thiên cũng chỉ vì bênh cho Lý Lăng thôi, mà cuối cùng bị Hán Vũ Đế, đáng nhẽ là xử tử đấy, thì cuối cùng bị thiên là như vậy. Cho nên một cái hành vi mà “đức hạnh kém, cha mẹ tủi”, thì bạn phải nhớ là không những

ảnh hưởng đến bạn, đến gia đình của bạn, đến dòng tộc của bạn, mà thậm chí đến cả quốc gia của bạn, ghi danh trong sử sách, không còn đường để mà về tổ quốc nữa, ô danh trong sử sách.

Chúng ta chuyển sang nội dung thứ tư ạ.]

4. Dạy trẻ từ nhỏ không ái mộ hư vinh

[Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Tiếp theo, phải làm cho trẻ từ nhỏ đã không được ái mộ hư vinh, làm cho con cái phải có chí hướng trong cuộc đời. *[Đây, bạn nhớ nhé. Bạn phải làm sao dạy được cho con có cái chí.]* Cuộc đời phong phú, đạo đức nhân sinh nâng cao sẽ không phạm phải sai lầm theo kiểu là “lỡ chân sa ngàn đời ô nhục”.

[Chúng ta vừa kết thúc chánh văn 5.4: “Đức hạnh kém, cha mẹ tủi”. Bây giờ chúng ta sẽ học tiếp:]

Chánh văn 5.5 và 5.6: "**Thân ái ngã, hiếu hà nan; Thân tăng ngã, hiếu phương hiền**" (có nghĩa là "Cha mẹ thương, dễ hiếu thuận, cha mẹ ghét, vẫn hiếu kính")

Chánh văn này có 2 ý:

- 1. Cha mẹ dù có sai vẫn phải có thái độ đúng với cha mẹ*
- 2. Làm thế nào chuyển hóa được việc sai của cha mẹ? Chí thành chí hiếu*

Chúng ta nghe Tiến sĩ Thái giảng nội dung thứ nhất:]

1. Cha mẹ dù có sai vẫn phải có thái độ đúng đối với cha mẹ

Thường thì cha mẹ đối xử với chúng ta rất tốt, chúng ta cũng hết lòng phụng dưỡng cha mẹ. Đương nhiên, cha mẹ cũng có lúc tính khí không tốt lắm. Lúc này chúng ta cũng phải bao dung, phải khoan thứ, bởi vì mỗi một người tâm trạng đều có thể có lúc này, lúc khác.

Đối xử giữa người với người, chúng ta phải nhớ kỹ một nguyên tắc: Dù cha mẹ sai, vẫn có thái độ đúng đối với cha mẹ. *[Đây ạ.]* Giả dụ hôm nay cha mẹ đối xử với chúng ta tâm trạng không tốt lắm, chúng ta không thể dùng tâm

trạng không tốt để đổi lại với cha mẹ, vậy thì cha mẹ đã sai, chúng ta lại còn sai hơn.

[Trong cái khổ vẫn “Cha mẹ lỗi, khuyên thay đổi; Mặt vui tươi, lời hiền hòa; Khuyên không nghe, vui khuyên tiếp; Dùng khóc khuyên, đánh không giận”. Cho nên là kể cả lúc cha mẹ sai, mà chúng ta vẫn “mặt vui tươi, lời hiền hòa” cơ mà, rồi “khuyên không nghe, vui khuyên tiếp” cơ mà.

Lần trước chúng ta có chia sẻ cái bài là: Đối với cha mẹ không phải là giao dịch, mà “ông mất cân giò thì bà thò chai rượu”. Tức là khi cha mẹ đối tốt với chúng ta thì chúng ta đối tốt trở lại, còn nếu khi cha mẹ mà quát mắng, hoặc là có cái gì đấy trách móc, rồi thậm chí cả đánh chúng ta nữa thì bắt đầu chúng ta lập tức là đối xử không ra gì trở lại. Vậy thì không phải, vậy bạn không phải là người đã học đạo Thánh Hiền.

Có 1 câu chuyện thế này:

Có 1 cậu con trai, buổi tối cậu đưa cho bà mẹ 1 tờ giấy, trong đó có viết:

“Ngày hôm nay con đã làm rất nhiều việc có ích cho mẹ, và để cho công bằng với những gì con đã bỏ ra, mẹ phải trả cho con những khoản tiền như sau:

- Nhổ cỏ trong vườn: 20 nghìn
- Dọn phòng ngủ của con: 10 nghìn
- Đi siêu thị cùng mẹ: 15 nghìn
- Trông em trong lúc mẹ nấu ăn: 10 nghìn
- Đổ rác: 5 nghìn
- Kết quả học tập tốt: 5 nghìn

Mẹ nợ con tổng cộng là: 65 nghìn.

Sau khi đọc xong, người mẹ nhìn cậu con trai đang đứng đợi với vẻ mặt đầy hy vọng sẽ nhận được một khoản thu nhập kha khá. Bà cầm bút lên, lật mặt sau của tờ giấy và viết:

- ‘Chín tháng mười ngày’ con nằm trong bụng mẹ: Miễn phí
- Những đêm mẹ phải thức trắng chăm sóc và cầu nguyện cho con khi ốm đau: Miễn phí
- Những giọt nước mắt khi con không vâng lời mẹ: Miễn phí

- Những đêm mẹ không ngủ vì lo lắng cho tương lai của con: Miễn phí
- Tất cả những đồ chơi, quần áo mẹ dành dụm từng đồng để mua cho con trong suốt mấy năm qua: Miễn phí
- Hơn hết là tình yêu của mẹ dành cho con, tất cả đều miễn phí luôn con trai ạ.

Khi đọc xong những dòng chữ của mẹ, cậu bé vô cùng xúc động, nước mắt lưng tròng... Mọi thứ trong cuộc sống đều có thông số chính xác, ngoại trừ tình yêu thương. Tình yêu thương của mẹ như đại dương bao la, luôn vỗ về, bồi đắp cho bờ không bao giờ biết mệt mỏi. Quả thực tình yêu của mẹ dành cho chúng ta không thể đo đếm bằng những thứ vật chất hay tiền bạc. (Đoạn này là tôi trích trong bài của tác giả Tư Nguyên.)

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Khi chúng ta đã sai, vậy còn có tư cách để đi phê bình người khác sai không? Không có nữa. Chúng ta cũng kém cỏi, hời hợt như họ, căn bản không có đủ tư cách để nói người khác.

Cho nên bất luận là cha mẹ, hoặc là những người thân hữu xung quanh chúng ta cũng vậy, cho dù họ có những thái độ không tốt đối với chúng ta, chúng ta vẫn phải dùng thái độ đúng để đối diện với họ. Đó là một thái độ lý trí (tức là “bất luận người khác đúng hay sai, nhưng bản thân tôi trước hết nhất định phải làm đúng”. Câu này tôi đã trích với các bạn trong những cái lần chia sẻ trước rất là nhiều. Bởi vì nếu như mỗi một lần mà các bạn xảy ra khuyết điểm, gần như là 100%, mà đây là các bạn đều có tu, gia đình tôi cũng thế, thì lập tức các bạn sẽ lý luận ngay là:

- Tại vì người khác thế này, tại vì người khác thế khác, tại vì vợ con nó như thế này, tại vì chồng con nó như thế kia, rồi là tại vì bố mẹ con khó tính, gần đở như thế này, rồi tại vì con con nó như thế kia.

Chứ không bao giờ các bạn nhận các bạn sai cả. Cho nên thầy đã đi đến một cái câu là: Bất luận người khác đúng hay sai, nhưng bản thân tôi trước hết nhất định phải làm đúng. Nếu bạn thật sự muốn tu tập thì bạn sẽ phải như vậy.

Nội dung thứ hai:]

2. Làm thế nào chuyển hóa được việc sai của cha mẹ? Chí thành chí hiểu

[Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Bởi vì có thái độ nhân sinh như vậy, cho nên chúng ta thấy có rất nhiều Thánh triết, họ đều ở nơi tình trạng là “Cha mẹ ghét”, nhưng họ vẫn giữ được tâm chí thành, chí hiếu của họ. Cũng nhờ cái tâm chí thành chí hiếu này mà có thể chuyển biến không khí gia đình, nhờ đó mà gia đình hòa thuận, an vui.

[Tại sao các vị Thánh triết ngày xưa họ lại thành được Thánh triết, họ lại thành được đạo nghiệp? Họ lại có thể liễu sinh tử, thoát luân hồi? Bởi vì nếu như họ gặp phải cái trường hợp là "cha mẹ ghét" thì họ vẫn giữ được hiếu kính, nên họ thành Thánh thành Hiền.]

Còn chúng ta “cha mẹ ghét” thì chúng ta sân si lên, thậm chí là trợn mắt, méo mồm lên, lại chửi lại cha mẹ, hoặc nhẹ nhất như các bạn, tức là khó chịu trong lòng, vậy thì chúng ta làm phạm phu đọa lạc.

Các bạn phải rút kinh nghiệm. Về sau thì các bạn sẽ nghe thầy Thái đưa ra rất nhiều ví dụ của các vị Thánh triết này.]

Một là: Chuyện "Mẫn Tử Khiên hiếu kính với mẹ kế".

Vào cuối đời nhà Chu có một người con hiếu gọi là Mẫn Tử Khiên *[Ông là một trong các môn sinh của Khổng Tử đấy ạ.]* Mẫu thân của ông mất sớm, phụ thân lấy thêm mẹ kế. Mẹ kế đối xử với ông không tốt lắm.

Mùa đông đến, may áo quần, mẹ kế có sinh thêm hai đứa em trai, dùng bông gòn để may áo bông cho hai đứa em trai, nhưng lại dùng bông lau để may quần áo cho ông. May xong cho ông rồi, áo quần đích thực là rất lớn, cứ phồng lên, nhưng bông lau thì không giữ được ấm.

Đúng lúc đó, phụ thân của ông kêu ông đánh xe cho phụ thân. Vì gió lạnh thổi rít qua nên Mẫn Tử Khiên vừa đánh xe, vừa run lẩy bẩy. Phụ thân ông nhìn thấy ông mặc quần áo như vậy *[vì nhìn thấy áo phồng lên mà]* sao còn run rẩy? Hành vi này của con trai ông rất có thể sẽ làm cho danh tiết của mẹ kế bị tổn hại, người ta nhìn vào cho rằng mẹ kế đang ngược đãi con trẻ. Cho nên phụ thân ông rất giận, liền cầm roi quát Mẫn Tử Khiên.

Kết quả, cây roi vừa mới quát, áo quần đã rách, bông lau bay lả tả. Phụ thân của ông nhìn thấy như vậy thì rất tức giận: “Mẹ kế làm sao có thể ngược đãi con trai ta như vậy được!”.

Ông giận đùng đùng, vừa về đến nhà liền đòi bỏ bà mẹ kế. Trong tình hình nguy cấp đó, Mẫn Tử Khiên liền quỳ xuống cầu xin với phụ thân, ông nói:

- Cha à, không nên đuổi mẹ kế đi, bởi vì mẹ còn thì chỉ có một người lạnh, *[tức là là con đây, là Mẫn Tử Khiên đây]* mẹ đi thì ba người con đơn côi. Lúc mẫu thân còn chỉ có một mình con lạnh lẽo, nếu như mẫu thân đi rồi, thì con và hai em trai đều chịu đói, chịu lạnh.

Mẫn Tử Khiên nói ra những lời như vậy. Phụ thân ông nghe xong rất cảm động, cũng đã bớt giận lại. Mẹ kế của ông càng cảm thấy xấu hổ. Một đứa bé nhỏ như vậy, đã có thể luôn luôn vì con cái của bà, vì bà mà lo nghĩ. Ngược lại, bà là người lớn như vậy rồi còn đi so đo tính toán với một đứa trẻ.

Cho nên tấm lòng này của Mẫn Tử Khiên, đức hạnh này đã cảm hóa được bà mẹ kế của ông. Từ đó gia đình ông sống với nhau rất yên vui.

[Mẫn Tử Khiên vì sao làm sao làm được điều này? Chúng ta thì 100 người mà sống với mẹ kế, đã có cái câu là: "Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời dì ghẻ mới thương con chồng?". Chính vì dì ghẻ không thể nào thương con chồng, cho nên ngược lại chúng ta không được học đạo Thánh Hiền, thì chúng ta cũng rất là sân si với lại mẹ kế. Nhưng mà Mẫn Tử Khiên thì làm được cái điều là đối với mẹ kế vẫn hiếu kính. Vì sao Mẫn Tử Khiên làm được? Học trò của Khổng Tử ạ. Cho nên Mẫn Tử Khiên mới được ghi danh cho hậu thế đến 3.000 năm. Bây giờ chúng ta vẫn đang phải học tập tấm gương của Mẫn Tử Khiên.

*Cho nên nếu như bạn muốn được ghi danh cho hậu thế (đây chính là thành danh đức hạnh để cho cha mẹ được vẻ vang), thì bạn phải học được điều này: "**Cha mẹ ghét, vẫn hiếu kính**".]*

Các bạn, nếu như Mẫn Tử Khiên không dùng cách này khoan thứ, bao dung, không dùng tâm chí thành để đối xử với mẹ kế của ông, thì gia đình sau đó sẽ như thế nào? Sẽ làm cho tan nhà, nát cửa.

Cho nên con người đối diện với sự việc, không thể làm theo tính khí của mình. *[Đấy ạ, không được đưa tình chấp vào đấy.]* Nếu như đều lấy oán báo oán, kết quả tuyệt đối không viên mãn. Tôi tin rằng, chân thành đến cực điểm thì vàng đá cũng phải tan, gọi là "*Tinh thành sở trí, kim thạch vi khai*". Dùng tâm chân thành, dùng tấm lòng hiếu thảo mới có thể diễn được từng màn kịch hay của cuộc đời.

[Câu chuyện thứ hai, cũng là đối với mẹ kế. Cái khó nhất là đối với mẹ kế mà còn có thể gọi là hóa giải được những cái ghen ghét, hiềm khích này thì đối với bố mẹ để có gì mà không làm được.]

Hai là: Chuyện Vương Tường hiếu kính với mẹ kế

Ngoài ra, cũng có một người con hiếu tên là Vương Tường. Trong lịch sử có một câu chuyện rất nổi tiếng, gọi là "*Vương Tường phẫu băng*".

Giữa mùa đông rất lạnh giá, mẹ kế của ông bảo ông đi bắt cá cho bà ăn. Trong lúc đó thì trời đầy băng tuyết, có cá để mà bắt không? Có hay không ạ? Không có. Nhưng nếu như Vương Tường không bắt cá có thể sẽ bị đánh, thậm chí mẹ kế không cho ông vào nhà. Đối diện với sự đối đãi của mẹ kế như vậy, ông vẫn không có lời gì oán hận. Vương Tường vẫn đến nơi băng tuyết phủ đầy này, bèn cởi trần nằm trên băng tuyết để chờ bắt cá. Do tấm lòng thành này, cảm động đến trời đất, tảng băng liền nứt ra, nhảy ra hai con cá. Ông cầm hai con cá về để phụng dưỡng cho mẹ kế.

Đương nhiên, những yêu cầu vô lý như vậy chắc chắn không phải chỉ có một việc này, rất nhiều việc khác vẫn cố ý gây khó dễ, nhưng Vương Tường hoàn toàn không vì thế mà chùn chân. Có một lần ngoài trời sắp mưa, mẹ kế nói với ông:

- Bây giờ bên ngoài đang mưa gió, nếu có trái cây rơi xuống, ta sẽ xử phạt ngươi.

[Đấy, lại thế cơ chứ lại, không những là sai bắt việc làm rồi, bây giờ ngoài trời mưa thì trái cây nó rụng xuống là chuyện bình thường, lại chỉ vào đấy bảo: “Nếu như mà có trái cây rơi xuống thì ta sẽ xử phạt ngươi!”]

Vương Tường liền chạy ra ngoài ôm những cây trái kia mà khóc, khẩn cầu chúng đừng có rơi xuống nữa. Tấm lòng chân thành này cũng đã cảm động đến cây. Chúng ta nói thực vật, khoáng vật đều sẽ vì lòng người mà cảm ứng, đích thực trái cây cũng chỉ rơi có vài trái.

[Chúng ta học đến đây thì chắc không ngạc nhiên gì nữa, bởi chúng ta đã từng chia sẻ Liễu Phàm Tứ Huấn. Hòa Thượng có kể chuyện là: Lúc ấy là ở bên Toowoomba, thì có cái giàn mướp ý ả, thì hàng ngày là chăm sóc chúng, rồi mở nhạc cho chúng nghe, thì cuối cùng là chúng cũng rất hậu đãi ngược trở lại, là sao ả? Những cái cây mướp ấy là coi như là, những cái quả chín, là đêm mọi người còn nằm mộng thấy cây mướp ấy nói: Tôi xin cúng dường mọi người lấy, hãy hái tôi đi mà ăn đi.]

Cho nên là chúng ta thì có Phật tánh, gọi là các chúng sinh hữu tình thì có Phật tánh. Thế còn các chúng sinh vô tình thì Hòa Thượng nói là gì ả? Có Pháp tánh. Vâng ả, có Pháp tánh!

Cho nên Vương Tường khi mà chạy ra mà ôm cái cây trái kia để khóc, để khăn cầu chúng đừng rơi xuống, thì tấm lòng chân thành này cũng cảm động đến cây. Đây là nói đến tấm gương của Vương Tường nằm ở trên giá băng.

Rồi “Mạnh Tông khắp trúc sinh duẩn” - có nghĩa là Mạnh Tông khóc mà coi như là mọc ra được cây măng: Mạnh Tông đòi Tam Quốc mồ côi cha, sống chí hiếu với mẹ. Đang mùa măng khan hiếm mà mẹ bị bệnh, thèm ăn măng không biết làm sao. Mạnh Tông ra bụi tre sau vườn ngồi khóc. Bỗng chốc có một bụi măng ở dưới đất mọc lên, Mạnh Tông bèn hái về nấu cháo cho mẹ ăn, nhờ đó mà mẹ khỏi bệnh. Gọi là “nằm giá khóc măng”.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Cho nên rất nhiều tình trạng đều do tấm lòng hiếu thảo của Vương Tường mới có thể biến nguy thành an. Các bạn, muốn cảm động một người, cảm hóa một người có dễ dàng không ạ? Không dễ dàng, phải có tâm rất kiên trì mới được.

Vương Tường cảm động mẹ kế của ông không phải chỉ khi ông còn nhỏ, mà cả đến khi ông lớn rồi, cũng đã lấy vợ rồi. Mẹ kế của ông không chỉ ngược đãi ông, mà ngay cả với vợ ông cũng bị ngược đãi luôn.

Nhưng đức hạnh này của ông đã cảm động được em trai của mình là Vương Lãm - Vương Lãm là con trai của mẹ kế của ông. Vì đức hạnh của ông cho nên em trai đối với ông rất tôn kính. Mỗi lần mẹ kế ngược đãi Vương Tường và vợ của Vương Tường, Vương Lãm đều dẫn vợ mình đến cùng giúp anh trai là Vương Tường.

Sau này đức hạnh của Vương Tường càng ngày càng tốt, danh tiếng cũng vang xa. Mẹ kế tâm sanh tật đó, rất không vui, lại đem thức uống là rượu độc đem cho Vương Tường uống. Kết quả vì em trai ông đã biết trước sự việc này, nên lúc tình thế nguy cấp đó, em trai ông liền giật lấy ly rượu, ngay lúc này định giúp anh trai uống hết.

Các bạn, em trai của ông đã dùng cái gì để khuyên mẹ mình? Dùng cái chết để khuyên can mẹ. Cho nên lúc đó mẹ kế của ông liền hất tay làm đổ ly rượu đó. Bản thân bà cũng cảm thấy rất xấu hổ, con trai bà ta có thể dùng cái chết để bảo vệ anh trai mình, bà ta làm sao lại có thể làm người không có bốn phận như vậy. Hành động này cũng thức tỉnh lương tri của mẹ kế ông ta. Cho nên lòng chí thành của hai anh em cũng làm cho gia đình chuyển hóa trở lại.

Trong triều lúc đó có một vị đại thần tên là Lã Kiên. Trên tay Lã Kiên có một thanh bảo kiếm, ông liền tặng cho Vương Tường. Ông nói:

- Người có thanh bảo kiếm này có thể che chở cho con cháu đời sau, đều sẽ rất thành tựu.

Vương Tường được thanh bảo kiếm này, suy nghĩ đầu tiên là gì? Không phải dành lấy cho mình, mà lập tức tặng cho em trai của mình, cũng chúc phúc cho em trai mình sau này con cháu có thể hưng thịnh.

[Lúc nào cũng biết nghĩ về người, chỉ giữ cho mình cái gì cả, luôn phát tâm vì người].

Đích thực có được anh em như vậy, đức hạnh như vậy, thế hệ sau của họ nhất định sẽ có sự giáo hóa rất tốt, bởi vì Kinh Dịch có nói là "*Nhà biết tích thiện, thì con cháu được ân đức*". Cho nên thế hệ sau của Vương Tường, Vương Lâm kéo dài đến 9 đời đều là công khanh, đều là đại quan trong Triều phục vụ quốc gia, xã hội.

Vậy nên chúng ta đích xác là phải dùng tâm chân thành để chuyển hóa những điều không viên mãn trong gia đình. Đó gọi là "**Thân tặng ngã, hiếu phương hiền**" (Cha mẹ ghét, vẫn hiếu kính).

[Đây ạ, lần trước có đồng tu cũng hỏi tôi đại khái là:

- Song thân của con cứ không chịu nghe lời, và đối xử không tốt, bây giờ biết làm sao?

Tôi có đưa rất vất vả ra 3 cái tấm gương mà hôm nay các bạn nghe.

Tấm gương thứ nhất là của Mẫn Tử Khiêm. Tấm gương thứ hai của Vương Tường, hiếu kính đối với mẹ kế. Và tấm gương thứ ba là của... Đúng rồi ạ, của Vua Thuấn. Rất hiếu kính với mẹ kế. Mẹ kế toàn xui bố để là đưa mình vào chỗ chết. Đây là Vua Thuấn đấy, lúc chưa tước vị. Coi như là đi ra biển bắt cá thì dón vào cái hôm mà biển động, bão to gió lớn, rồi chỗ toàn cá dữ thôi, để cho không chết vì bão thì cũng chết vì cá dữ, cho một đi không trở lại, đỡ phải ngứa mắt. Thế rồi là đi vào rừng cũng thế, thì đưa vào cái chỗ toàn voi dữ, hổ dữ, rắn độc thôi. Thế nhưng mà ông không hề giận, mà ông vẫn cứ hết lòng, hết sức là hiếu kính với cha và mẹ kế. Chính vì thế với cái tâm lòng đáy của ông, cho nên là ông chuyển được cảnh: Voi dữ, rồi là cá dữ... đều không có ăn thịt ông, đều quay trở lại thành ra giúp đỡ ông. Và cuối cùng thì ông được làm Vua.

Ở đây thì Vương Tường đây ạ, bao nhiêu đời cùng với em đều là công khanh, làm đại quan trong triều phục vụ xã hội, quốc gia. Và đến bây giờ chúng ta vẫn còn phải học tấm gương của Vương Tường, Mẫn Tử Khiêm và Vua Thuấn.

Thời nay thì hôm trước tôi có giới thiệu cho cư sĩ Vân Chi cái đĩa mà nhà tôi đã có dịp xem từ rất lâu. Cái đĩa đấy gọi là "Luân lý đạo đức cứu cuộc đời tôi". Nói về một ông ty phú ở Trung Quốc, ông là một trong 7 người giàu nhất Trung Quốc. Thì khi nhỏ ông cũng có một cái cuộc sống rất là vất vả. Mẹ chết thì cha đi lấy mẹ kế, thì mẹ kế tìm mọi cách để hắt hủi, để đuổi ông ra khỏi nhà. Ông nằm bờ, nằm bụi, rồi nằm kể cả ở những ga tàu, ga xe, rồi thậm chí là theo những cái trẻ mồ côi đi ăn xin.

Khi ông thành tựu, thì ông muốn thể hiện cho tất cả bạn bè, mọi người biết là không được coi khinh cái thằng bé cù bất cù bơ từ ngày trước, cái thằng bé nghèo nàn ngày trước. Ông đến khách sạn nào thì cái giường ấy là chưa được ai nằm thì ông mới chịu, và tất cả mọi thứ của ông thì đều phải là đầu tiên hết.

Đến khi nào thì ông quay đầu? Đến khi ông gặp được Đệ Tử Quy giảng giải của Tiến sĩ Thái mà chúng ta đang có nhân duyên gặp đây. Thì khi ông xem xong thì ông quay đầu, và cuối cùng ông quay trở về để ông xin lỗi mẹ kế. Thì lúc đầu bà không có tin là ông lại có thể có cái lòng chân thành ấy, bà không tin. Cuối cùng ông quỳ xuống dưới đất và ông nói rằng:

- Mẹ cho con xin lỗi mà, khi nào mẹ tha lỗi cho con thì con mới dám đứng dậy.

Và cuối cùng cái tấm lòng chân thành đấy của ông thì đã hóa giải được cái mâu thuẫn giữa ông với mẹ kế.

Đây ạ, bất kể người khác đúng hay sai, không cần biết, nhưng ta phải đúng. Việc người khác sai, đây là do người khác, không cần biết.

Ngày trước tôi mới tu thì bắt đầu biết cái câu là: "Người khác đúng hay sai, nhưng mà ta phải đúng", thì tôi vẫn lắm bả trong đầu một câu là: "Cái người khác kia sai, tôi đến tôi xin lỗi họ, nhưng mà họ cũng cẩn thận đấy, họ sẽ phải chịu nghiệp, họ sẽ phải gánh quả báo, mặc kệ họ". Đấy, bắt đầu lại nghĩ đến cái đoạn ấy đã, chưa phát được cái tâm từ bi thực sự.

Chúng ta tiếp tục câu chuyện:

Thậm chí là về sau ông làm đến cái công ty là chuyên môn là nuôi kiến để lấy trứng của cái con kiến ấy, để sản xuất cái thuốc gọi là kích dục cho nam giới ấy. Thì ông biết là cái nghề này là sát sinh hại mạng, cuối cùng ông bỏ tất, phóng sinh hết tất cả chỗ kiến ấy.

Và cuối cùng ông ẩn tống không biết bao nhiêu cái đĩa gọi là Đệ Tử Quy của Tiến sĩ Thái Lễ Húc này. Ông để sẵn trong xe ô tô, lúc nào ông cũng khoác ở trên người. Đương nhiên ngày đấy chắc là nó cũng không nhiều Ipad như chúng ta bây giờ, thì ông để sẵn ở trong người, ông cứ đi đến ga tàu, ga xe, tất tần tật, ông phát hết. Tôi nghĩ chắc là cũng có cái nhân duyên này chúng ta cũng gặp được đĩa Đệ Tử Quy của Tiến sĩ Thái.

Cho nên nếu như một lúc nào đấy mà bạn sân si với mẹ bạn, tôi ví dụ do nguyên nhân là nhẹ thì là mẹ quát, rồi mẹ mắng, mà nặng nữa thì là mẹ đánh đòn, thì bạn phải nghĩ đến 3 cái tấm gương này. Bạn có muốn thành Thánh, thành Hiền không? Bạn có muốn gọi là công danh phú quý đến không? Lúc đầu thường ai cũng vì "Ta" thôi.

Cho nên lần trước tôi có nhắc cư sĩ Hằng, cư sĩ Tiến, cư sĩ Vân Chi, cư sĩ Ngọc và cư sĩ Trung, là khi đến Chùa mà giảng Đệ Tử Quy, thì đầu tiên phải phát cho trẻ con một cái tâm rằng là: Nếu chúng mà hiếu kính thì chúng được lợi trước đã. Lợi cái gì? Là các con có muốn về sau làm ông to bà lớn, thành danh không? Có chứ gì? Vậy thì "trung thần xuất thân từ hiếu tử", người ta chỉ sử dụng người con có hiếu thôi. Thế rồi các con muốn gọi là tiền bạc gọi là rúc rích, hay là còn gọi là không bị cảnh bần hàn không? Đây, thì giống gọi là Vương Tường đây, làm công hầu đây, khanh tướng đây, rồi được làm Vua như Vua Thuần đây. Thì phải đánh vào những cái cái mà chúng ham thích trước. Bởi vì chúng đã bị bỏ mất cái chỗ 1.000 ngày sau khi sinh như Hòa Thượng nói à, là không được dạy rồi.

Cho nên là phải nhớ cái câu là: **"Thân tăng ngã, hiếu phương hiền"** – "Cha mẹ ghét, vẫn hiếu kính". Đó à, 3 tấm gương của thời xưa, và một tấm gương của thời nay, đấy chính là cái vị tỷ phú kia mà tôi quên tên, các bạn cần các bạn sẽ truy cập "search" vào trong mạng, các bạn sẽ lấy cái từ khóa là "Luân lý đạo đức cứu cuộc đời tôi", thì bạn sẽ lấy được cái băng đấy.

Hôm nay cũng chả hiểu nhân duyên thế nào, post cái bài số 43 ba lần liền không được, lần thứ 4 thì được. Cho nên các bạn sẽ thấy là cứ xóa đi xóa lại mãi. Thế thì đến lần thứ 4 được rồi, thì tôi mới bảo với lại cả cư sĩ Trung, cư sĩ Châu, rồi cư sĩ Hằng, rồi cư sĩ Ông là xem lại xem từ ngày hôm qua nhà mình toàn sân si cả lên, thế rồi là sáng nay 8/3 thì các con cũng quên mất không dậy nấu cái gì cho ông bà ăn. Thế là tôi mắng. Thế sau khi mắng xong

rồi cái lần thứ 4 thì post đã được rồi, nhưng tôi thử cư sĩ Trung xem như thế nào, tôi bảo:

- Vẫn không được, lại post lại.

Để tôi xem cư sĩ Trung có sân si lên không. Nhưng mà cư sĩ Trung trả lời tôi sao ạ?

- Vâng, thế thì con post lại ngay.

Tôi bảo:

- Tốt.

Xong tôi mới nói cư sĩ Trung câu này:

- Con phải học tập anh Thịnh, và anh Dũng, anh Cường. Bởi vì ba người này mỗi một bài, có những bài đến tận version mười mấy mà không ai kêu một câu, không ai khó chịu một chút gì cả, vẫn cứ gọi là cần mẫn. Mà hôm nay mẹ mới thử con đến lần thứ tư, nhưng rất may là hôm nay con không sân si lên. Thế là con đã khá hơn rồi. Nhưng mà con phải nhìn thấy là các anh ấy học được như thế.

Đây là đối với mẹ mình đấy nhé, chứ chưa nói đến mẹ kế đâu. Còn nếu như mà đối với mẹ kế, mẹ mình mà có quát mắng lên, hoặc bố mình mà có quát mắng lên, đôi lúc cũng bảo là không phải lúc nào cũng tốt, tâm cũng tốt, đấy như thầy Thái nói, thì phải nhớ là "Cha mẹ ghét vẫn hiếu kính", thì bạn sẽ thành danh.

Vì sao nói thế? Vì bạn đã đạt được điều đầu tiên trong "Tịnh nghiệp tam phước" rồi, đó là "Hiếu dưỡng phụ mẫu". Mức thấp nhất của phàm phu: Cha mẹ thương vẫn bất hiếu; mức thứ 2: Cha mẹ thương thì thương cha mẹ, mà cha mẹ ghét thì ghét cha mẹ; Mức thứ 3: Cha mẹ ghét, vẫn hiếu kính, thì bạn ít nhất được như Vương Tường, Mẫn Tử Khiêm và vua Thuấn, muôn đời ghi danh.

Chúng ta sẽ đọc lại một câu: "Tích thiện chi gia, tất hữu dư khánh", tức là một nhà tích thiện thì dư thừa niềm vui, hay là phước đến. Cho nên nếu như mà lúc nào cũng nỗ lực cố gắng tích thiện, thì nhất định là chuyển họa thành phúc rồi.

Chúng ta đã kết thúc toàn bộ chánh văn 5. Từ "Cha mẹ thích, dốc lòng làm", cho đến "Cha mẹ ghét, vẫn hiếu kính". Chánh văn 5 này rất dài, từ bài

76 cho đến hết bài 102, dài nhất trong toàn bộ bài giảng *Đệ Tử Quy* của Tiến sĩ Thái, nhưng dài rồi cũng phải đến lúc kết thúc ạ.

Ngày mai chúng ta sẽ chuyển sang chánh văn mới là chánh văn 6.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng *Đệ Tử Quy*
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]
